

Arrest

nr. 314 554 van 10 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X (+) en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (+) en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 2 november 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster A. B. en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster A. B. diende op 14 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Ook haar echtgenoot, verzoeker F. B. die begin dit jaar op 20 januari 2024 overleed, diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekster werd op 16 juni 2023 en op 3 augustus 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Haar man werd er gehoord op 16 juni 2023.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 28 september 2023 beslissingen waarbij hun verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoeker B. F. (+)

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Rom en beschikt u over de Servische en de Bosnische nationaliteit. U werd geboren in Urosevac (Ferizaj, in het huidige Kosovo), maar woonde vanaf jonge leeftijd in Kragujevac (Servië). U huwde in 1989 met A.(...) B.(...). Samen heeft u vijf kinderen: E.(...) (O.V. xxx) woont in België, A.(...) woont in Frankrijk, D.(...) woont in Servië, J.(...) woont in Frankrijk, D.(...) (O.V. xxx) woont in België. In 1990-1991 en 1995 verbleef u enige tijd in Bosnië-Herzegovina en verkreeg u er de nationaliteit. Toen jullie in 2009 of 2010 het huwelijksfeest van uw zoon vierden, werd het feest door de politie stopgezet en kwamen de burens daarna met houten stokken en werden jullie geslagen. U ging naar de politie en er werd een verslag opgemaakt. Een buur die bij de politie werkte, zei dat u buiten moest gaan en hij u zou slaan als u nog eens naar de politie ging. Vanaf dan kende u problemen met enkele burens omdat u moslim bent en uw echtgenote een hoofddoek draagt. Wanneer jullie naar de stad gingen, riepen ze naar jullie. Begin 2012 werd uw echtgenote geslagen. Ze was op dat moment zes maanden zwanger en verloor de baby. U ging naar de politie en er werd een verslag opgemaakt. U kreeg een uitnodiging om op verhoor te gaan, maar u wachtte hier niet op en besliste het land te verlaten. Jullie trokken eerst naar Duitsland, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 4 oktober 2012, en daarna naar Frankrijk, waar u een verzoek indiende op 30 december 2013. In Frankrijk kreeg u corona, daarna hepatitis B en vervolgens kanker aan de milt. Nadat jullie verzoek in Frankrijk werd afgewezen (in eerste instantie op 22 juli 2014, in beroep op 23 februari 2015), reisde u op 20 mei 2022 naar België waar u op 24 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende, samen met uw echtgenote en uw zoon D.(...). U verklaarde niet naar Servië te kunnen terugkeren omdat u niet wil dat iemand u doodt en omdat uw broer en zoon hier zijn. Ter staving van uw verzoek legde u enkele medische documenten neer waaruit blijkt dat u in het verleden covid-19 en hepatitis-B kreeg en dat u momenteel aan lymfeklierkanker lijdt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Wat uw medische problemen betreft, wordt er opgemerkt dat u herhaaldelijk tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u nog verder kon gaan, waarop u steeds bevestigend antwoordde (CGVS, p. 2, 3-4, 9, 10, 13). Uit niets blijkt dat uw medische toestand uw cognitieve vaardigheden zou aantasten.

Bijgevolg kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Bij KB van 7 april 2023 werden Servië en Bosnië-Herzegovina vastgesteld als veilige landen van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Uit uw verklaringen blijkt dat u beschikt over zowel de Bosnische als de Servische nationaliteit. Het CGVS wijst erop dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidig verzoek in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de Bosnische als de Servische overheid, alvorens u internationale bescherming kan toegekend worden.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenote er niet voor terugdeinzen valse verklaringen af te leggen bij de autoriteiten. Waar u in België verklaarde dat u de Servische en Bosnische nationaliteit bezit en dat u sinds jonge leeftijd in Kragujevac, Servië woonde, waar u – met uitzondering van een kort verblijf in BosniëHerzegovina in 1990/1991 en 1995 – bleef wonen tot uw vertrek naar Frankrijk in 2012 (CGVS, p. 3, 5, 14), verklaarde u bij de Franse asielinstanties dat u in 1984 huwde en vervolgens in Mitrovica (Kosovo) ging wonen. Daar verbleef u, met een korte onderbreking in 1999, tot 17 maart 2009, om vervolgens naar Bosnië-Herzegovina te verhuizen waar u verbleef tot 2012. U stelde de Kosovaarse nationaliteit te hebben en

ontkende de Bosnische nationaliteit te hebben. Ook uw verklaringen aangaande uw asielmotieven verschillen fundamenteel. Waar u voor de Franse autoriteiten uw verzoek onder andere beriep op problemen met het UCK (Kosovaarse Bevrijdingsleger), haalde u in België enkel problemen aan met Servische burgers. Bij de Duitse asielinstanties verklaarde u dan weer dat men op 25 augustus 2012 uw dochter en schoondochter trachtte te verkrachten, incidenten waarvan u geen enkele melding maakte voor de Belgische asielinstanties. U legde ter staving hiervan in Duitsland klaarblijkelijk een vals politierapport neer. Uw echtgenote verklaarde in Frankrijk dan weer dat ze op 17 maart 2009 thuis was aangevallen door Albanezen. Geconfronteerd met de inhoud van uw asielsdossier in Frankrijk bevestigt u louter uw verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS (CGVS, p. 14).

Dat jullie in verschillende EU-lidstaten waar u internationale bescherming heeft gezocht telkens verklaringen aflegden die niet in overeenstemming met elkaar te brengen zijn, getuigt geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Voorgaande vaststellingen aangaande uw wisselende verklaringen aangaande uw nationaliteit, verblijfplaats en problemen zijn van die aard dat het voor mij onmogelijk wordt gemaakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie en bijgevolg op uw nood aan internationale bescherming.

Ten overvloede kan erop gewezen worden dat ook uw verklaringen en die van uw echtgenote afgelegd voor de Belgische asielinstanties aangaande jullie vermeende vervolgingsfeiten in Servië onderling tegenstrijdig zijn. Uw echtgenote stelde dat jullie problemen begonnen toen zij een hoofddoek begon te dragen, en dit was al voor jullie in 1990 naar Bosnië-Herzegovina trokken (CGVS echtgenote 03.08.2023, p. 9). U verklaarde daarentegen dat het eerste incident pas plaatsvond in 2009 of 2010, en dat voor het overlijden van uw vader in 1993 niemand jullie durfde lastigvallen. Voor het feit dat er dan 16 jaar verstreek tussen het overlijden van uw vader en het begin van de problemen, gaf u overigens geen verklaring (CGVS, p. 9, 11).

Uw echtgenote beweerde voorts dat ze zich slechts twee concrete incidenten kon herinneren: een keer werd ze thuis aangevallen en geslagen terwijl ze zwanger was, en een keer hoorde ze dat men u wilde vermoorden (CGVS echtgenote 16.06.2023, p. 6-7). Het eerste incident plaatste ze eind jaren 1980 of in 1990. Het kind dat ze verloor, zou haar derde kind zijn geweest en uit uw verklaringen blijkt dat uw tweede zoon in 1986 werd geboren en uw oudste dochter in 1990 (CGVS echtgenote 03.08.2023, p. 3-4, verklaring DVZ, vraag 18). Ze verklaarde bovendien dat zij u pas over deze gebeurtenis vertelde na jullie komst naar België (CGVS echtgenote 03.08.2023, p. 7). Zelf verklaarde u daarentegen dat de aanval waarbij uw echtgenote zwanger was en haar baby verloor, plaatsvond begin 2012 en de aanleiding vormde voor jullie vertrek naar Duitsland (CGVS, p. 7, 8, 9, 11, 13). Het incident dat volgens uw echtgenote de directe aanleiding vormde voor jullie vertrek, waarbij ze hoorde dat men u wilde vermoorden, haalde u nergens aan (CGVS echtgenote 03.08.2023, p. 6).

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen blijkt verder uit de vaststelling dat uw verklaringen aangaande het inroepen van de hulp van en bescherming door de politie niet overtuigen. Zelf stelde u eerst dat u 'verschillende keren' naar de politie ging, maar dat u er niet werd geholpen (CGVS, p. 11-12), maar vervolgens bleek dat het slechts om twee keer ging en dat er beide keren dat u de politie contacteerde een verslag werd opgemaakt en dat u de tweede keer werd opgeroepen voor een verhoor, maar niet op deze uitnodiging inging (CGVS, p. 13). Uw echtgenote bleef erg vaag over jullie contacten met de politie, ze kon zelfs niet bij benadering zeggen hoe vaak jullie naar de politie gingen, en stelde dat er steeds werd gezegd dat men zou langskomen maar dit niet gebeurde (CGVS echtgenote 03.08.2023, p. 11). Eén van de twee klachten die u indiende bij de politie betrof volgens uw verklaringen de aanval op uw echtgenote toen zij zwanger was (CGVS, p. 13), terwijl uw echtgenote beweerde dat ze u pas in België over dit incident vertelde en ze op dat moment zonder u naar de politie ging (CGVS echtgenote 03.08.2023, p. 11). Gelet op het geheel aan voorgaande kan er niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen.

Wat betreft uw verklaringen en die van uw echtgenote aangaande jullie medische problemen en de gebrekkige toegang tot gezondheidszorg in Servië, wordt vooreerst verwezen worden naar voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat jullie geen zicht bieden op jullie werkelijke verblijfssituatie voor jullie naar West-Europa trokken. Verder dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat het om financiële redenen is dat u bepaalde medische behandelingen mogelijks niet zou kunnen krijgen (CGVS, p. 10). Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat zij enkele malen problemen kende met medeburgers die (trachtten) haar de toegang tot een arts te ontzeggen, doch dat zij geen verdere pogingen ondernam om alsnog medische verzorging te krijgen (CGVS echtgenote 03.08.2023, p. 12). Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u om redenen die verband houden met de vluchtelingenconventie geen toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg in Servië. Er dient te worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen medische problemen, die werden gestaafd door meerdere medische attesten, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u en uw echtgenote neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Het betreft immers louter medische documenten. Over uw medische toestand werd hierboven reeds gemotiveerd. Waar de psycholoog en psychiater van uw echtgenote verwijzen naar traumatische gebeurtenissen die zij zou hebben meegemaakt, wordt opgemerkt dat een arts of therapeut weliswaar kan vaststellen dat een persoon aan de criteria voor een diagnose voldoet, doch dat hij zich hiervoor grotendeels op verklaringen baseert en niet kan inschatten of deze diagnose verband houdt met eventuele problemen die een persoon in zijn thuisland gehad zou hebben. Waar medische beroepsbeoefenaars zich uitspreken over de (waarachtigheid van de) omstandigheden die aan de basis zouden liggen van een psychische gezondheidstoestand, doen zij aan waarheidsvinding, hetgeen niet tot hun bevoegdheden of opdracht behoort.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van verzoekster B.(...) A.(...)

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Rom en heeft u de Servische nationaliteit. U werd geboren in Mitrovica (in het huidige Kosovo), maar woonde vanaf uw huwelijk in Kragujevac (Servië). U huwde op ongeveer veertienjarige leeftijd met F.(...) B.(...). Samen heeft u vijf kinderen: E.(...) (O.V. xxx) woont in België, A.(...) woont in Frankrijk, D.(...) woont in Servië, J.(...) woont in Frankrijk, Dr.(...) (O.V. xxx) woont in België. Op het moment dat u twee kinderen had, werd u in uw woning aangevallen door Serviërs. U was op dat moment zwanger en verloor de baby. U ging naar de politie, maar werd weggestuurd met de boodschap dat men naar uw huis zou komen – hetgeen nooit gebeurde. Omdat jullie, sinds u een hoofddoek was beginnen dragen, regelmatig problemen kenden met medeburgers, trokken jullie voor zeven maanden naar Sarajevo (Bosnië). Dit was rond de periode van uw zwangerschap van uw oudste dochter (D.(...)). Jullie keerden terug naar Servië in de hoop dat de situatie zou verbeterd zijn, maar na enkele dagen hadden jullie al opnieuw problemen. U, uw man en jullie kinderen werden regelmatig fysiek aangevallen door gemaskerde personen. U en uw echtgenoot gingen verschillende keren naar de politie, maar u werd nooit geholpen. Op een dag hoorde u van een buurvrouw dat men uw echtgenoot wilde doden. U vertelde dit aan uw echtgenoot, en jullie verzamelden jullie paspoorten om het land te verlaten. Jullie trokken eerst naar Duitsland, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 4 oktober 2012, en daarna naar Frankrijk, waar u een verzoek indiende op 30 december 2013. Nadat jullie verzoek in Frankrijk werd afgewezen, reisde u naar België waar u op 24 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende, samen met uw echtgenoot en uw zoon Dr.(...). U verklaarde niet naar Servië te kunnen terugkeren omdat u er geen huis heeft en u en uw echtgenoot ziek zijn. Ter staving van uw verzoek legde u enkele medische documenten neer van onder meer uw huisarts in Frankrijk, uw huisarts in België en uw psychiater, die vermeldt dat u aan post-traumatische stress en aan claustrofobie lijdt.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt immers dat u medische en psychische problemen kent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd een eerste persoonlijk onderhoud stopgezet omdat u verklaarde zich niet goed te voelen (CGVS 16.06.2023); werd er, nadat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aangaf liever door een vrouwelijke ambtenaar te worden gehoord, een tweede persoonlijk onderhoud gehouden met een vrouwelijke ambtenaar, waarbij u eveneens werd bijgestaan door een vrouwelijke tolk; werd er rekening gehouden met uw beperkingen op taalkundig gebied (CGVS 03.08.2023, p. 2) en werd er rekening gehouden met uw beperkte scholingsgraad. Waar u herhaaldelijk stelde zaken te vergeten, wordt vastgesteld dat u geen enkel medisch attest heeft neergelegd waaruit geheugenproblemen kunnen blijken.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Bij KB van 7 april 2023 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek baseert op dezelfde elementen die werden aangehaald door uw echtgenoot, F.(...) B.(...). In het kader van zijn verzoek heb ik een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Wat uw medische problemen betreft, wordt er opgemerkt dat u herhaaldelijk tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u nog verder kon gaan, waarop u steeds bevestigend antwoordde (CGVS, p. 2, 3-4, 9, 10, 13). Uit niets blijkt dat uw medische toestand uw cognitieve vaardigheden zou aantasten.

Bijgevolg kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Bij KB van 7 april 2023 werden Servië en Bosnië-Herzegovina vastgesteld als veilige landen van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Uit uw verklaringen blijkt dat u beschikt over zowel de Bosnische als de Servische nationaliteit. Het CGVS wijst erop dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidig verzoek in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, te deze dus zowel de Bosnische als de Servische overheid, alvorens u internationale bescherming kan toegekend worden.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenote er niet voor terugdeinzen valse verklaringen af te leggen bij de autoriteiten. Waar u in België verklaarde dat u de Servische en Bosnische nationaliteit bezit en dat u sinds jonge leeftijd in Kragujevac, Servië woonde, waar u – met uitzondering van een kort verblijf in BosniëHerzegovina in 1990/1991 en 1995 – bleef wonen tot uw vertrek naar Frankrijk in 2012 (CGVS, p. 3, 5, 14), verklaarde u bij de Franse asielinstanties dat u in 1984 huwde en vervolgens in Mitrovica (Kosovo) ging wonen. Daar verbleef u, met een korte onderbreking in 1999, tot 17 maart 2009, om vervolgens naar Bosnië-Herzegovina te verhuizen waar u verbleef tot 2012. U stelde de Kosovaarse nationaliteit te hebben en ontkende de Bosnische nationaliteit te hebben. Ook uw verklaringen aangaande uw asielmotieven verschillen fundamenteel. Waar u voor de Franse autoriteiten uw verzoek onder andere beriep op problemen met het UCK (Kosovaarse Bevrijdingsleger), haalde u in België enkel problemen aan met Servische burgers. Bij de Duitse asielinstanties verklaarde u dan weer dat men op 25 augustus 2012 uw dochter en schoondochter trachtte te verkrachten, incidenten waarvan u geen enkele melding maakte voor de Belgische asielinstanties. U legde ter staving hiervan in Duitsland klaarblijkelijk een vals politierapport neer. Uw echtgenote verklaarde in Frankrijk dan weer dat ze op 17 maart 2009 thuis was aangevallen door Albanezen. Geconfronteerd met de inhoud van uw asieldossier in Frankrijk bevestigt u louter uw verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS (CGVS, p. 14).

Dat jullie in verschillende EU-lidstaten waar u internationale bescherming heeft gezocht telkens verklaringen aflegden die niet in overeenstemming met elkaar te brengen zijn, getuigt geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Voorgaande vaststellingen aangaande uw wisselende verklaringen aangaande uw nationaliteit, verblijfplaats en problemen zijn van die aard dat het voor mij onmogelijk wordt gemaakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie en bijgevolg op uw nood aan internationale bescherming.

Ten overvloede kan erop gewezen worden dat ook uw verklaringen en die van uw echtgenote afgelegd voor de Belgische asielinstanties aangaande jullie vermeende vervolgingsfeiten in Servië onderling tegenstrijdig zijn. Uw echtgenote stelde dat jullie problemen begonnen toen zij een hoofddoek begon te dragen, en dit was al voor jullie in 1990 naar Bosnië-Herzegovina trokken (CGVS echtgenote 03.08.2023, p. 9). U verklaarde daarentegen dat het eerste incident pas plaatsvond in 2009 of 2010, en dat voor het overlijden van uw vader in 1993 niemand jullie durfde lastigvallen. Voor het feit dat er dan 16 jaar verstreek tussen het overlijden van uw vader en het begin van de problemen, gaf u overigens geen verklaring (CGVS, p. 9, 11).

Uw echtgenote beweerde voorts dat ze zich slechts twee concrete incidenten kon herinneren: een keer werd ze thuis aangevallen en geslagen terwijl ze zwanger was, en een keer hoorde ze dat men u wilde vermoorden (CGVS echtgenote 16.06.2023, p. 6-7). Het eerste incident plaatste ze eind jaren 1980 of in 1990. Het kind dat ze verloor, zou haar derde kind zijn geweest en uit uw verklaringen blijkt dat uw tweede zoon in 1986 werd geboren en uw oudste dochter in 1990 (CGVS echtgenote 03.08.2023, p. 3-4, verklaring DVZ, vraag 18). Ze verklaarde bovendien dat zij u pas over deze gebeurtenis vertelde na jullie komst naar België (CGVS echtgenote 03.08.2023, p. 7). Zelf verklaarde u daarentegen dat de aanval waarbij uw echtgenote zwanger was en haar baby verloor, plaatsvond begin 2012 en de aanleiding vormde voor jullie vertrek naar Duitsland (CGVS, p. 7, 8, 9, 11, 13). Het incident dat volgens uw echtgenote de directe aanleiding vormde voor jullie vertrek, waarbij ze hoorde dat men u wilde vermoorden, haalde u nergens aan (CGVS echtgenote 03.08.2023, p. 6).

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen blijkt verder uit de vaststelling dat uw verklaringen aangaande het invoeren van de hulp van en bescherming door de politie niet overtuigen. Zelf stelde u eerst dat u 'verschillende keren' naar de politie ging, maar dat u er niet werd geholpen (CGVS, p. 11-12), maar vervolgens bleek dat het slechts om twee keer ging en dat er beide keren dat u de politie contacteerde een verslag werd opgemaakt en dat u de tweede keer werd opgeroepen voor een verhoor, maar niet op deze uitnodiging inging (CGVS, p. 13). Uw echtgenote bleef erg vaag over jullie contacten met de politie, ze kon zelfs niet bij benadering zeggen hoe vaak jullie naar de politie gingen, en stelde dat er steeds werd gezegd dat men zou langskomen maar dit niet gebeurde (CGVS echtgenote 03.08.2023, p. 11). Eén van de twee klachten die u indiende bij de politie betrof volgens uw verklaringen de aanval op uw echtgenote toen zij zwanger was (CGVS, p. 13), terwijl uw echtgenote beweerde dat ze u pas in België over dit incident vertelde en ze op dat moment zonder u naar de politie ging (CGVS echtgenote 03.08.2023, p. 11). Gelet op het geheel aan voorgaande kan er niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen.

Wat betreft uw verklaringen en die van uw echtgenote aangaande jullie medische problemen en de gebrekkige toegang tot gezondheidszorg in Servië, wordt vooreerst verwezen worden naar voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat jullie geen zicht bieden op jullie werkelijke verblijfssituatie voor jullie naar West-Europa trokken. Verder dient vastgesteld te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat het om financiële redenen is dat u bepaalde medische behandelingen mogelijks niet zou kunnen krijgen (CGVS, p. 10). Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat zij enkele malen problemen kende met medeburgers die (trachtten) haar de toegang tot een arts te ontzeggen, doch dat zij geen verdere pogingen ondernam om alsnog medische verzorging te krijgen (CGVS echtgenote 03.08.2023, p. 12). Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u om redenen die verband houden met de vluchtelingenconventie geen toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg in Servië. Er dient te worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen medische problemen, die werden gestaafd door meerdere medische attesten, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u en uw echtgenote neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Het betreft immers louter medische documenten. Over uw medische toestand werd hierboven reeds gemotiveerd. Waar de psycholoog en psychiater van uw echtgenote verwijzen naar traumatische gebeurtenissen die zij zou hebben meegemaakt, wordt opgemerkt dat een arts of therapeut weliswaar kan vaststellen dat een persoon aan de criteria voor een diagnose voldoet, doch dat hij zich hiervoor grotendeels op verklaringen baseert en niet kan inschatten of deze diagnose verband houdt met eventuele problemen die een persoon in zijn thuisland gehad zou hebben. Waar medische beroepsbeoefenaars zich uitspreken over de (waarachtigheid van de) omstandigheden die aan de basis zouden liggen van een psychische gezondheidstoestand, doen zij aan waarheidsvinding, hetgeen niet tot hun bevoegdheden of opdracht behoort."

Bijgevolg is ook uw verzoek kennelijk ongegrond.

Uw documenten werden hierboven besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting geeft de advocaat van de verzoekende partijen aan dat de procedure enkel wordt hervat in hoofde van verzoekster, daar verzoeker overleden is.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. In de uitwerking van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt geciteerd en er wordt opgemerkt dat de verwerende partij de asielaanvraag verwerpt omdat geen geloof wordt gehecht aan de vrees bij terugkeer naar Servië. Er wordt aangevoerd dat een terugkeer naar Servië niet mogelijk is omwille van de discriminatie tegen moslims en de discriminatie tegen de Roma gemeenschap wordt benadrukt. Dit zijn de meest recente problemen die verzoekers er kenden en zij volharden dan ook in hun verklaringen. Verzoekster bemerkt dat zij eerder persoonlijk problemen heeft gekend nadat zij zelf een hoofddoek begon te dragen. De problemen die heel het gezin ervaarde, begonnen in 2009 – 2010, zoals eerder werd aangegeven

Er wordt opgemerkt dat verzoekers' specifiek profiel als lid van de Roma-gemeenschap niet in acht wordt genomen en hun situatie als lid van de Roma gemeenschap aldus volledig wordt geminimaliseerd. In tegenstelling tot hetgeen verwerende partij beweert, zullen zij niet kunnen rekenen op hulp van de Servische autoriteiten. Verwijzende naar bepaalde rapporten en artikels, wordt gesteld dat de discriminatie t.a.v. de gemeenschap immers doordruwt op alle aspecten in het leven en dat leden van de Roma gemeenschap werkelijk worden behandeld als tweederangsburgers, ook al bezitten zij de Servische nationaliteit. Tevens wordt geciteerd uit een COI Focus over de algemene situatie in Servië van 15 december 2022, waarbij wordt opgemerkt dat de verwerende partij hieraan zelf heeft meegewerkt en dat hierin de alomtegenwoordige discriminatie van de Roma gemeenschap uitvoerig wordt toegelicht. Hieruit blijkt dat de toegang tot het gerecht absoluut niet van een toereikend niveau is dat verwacht kan worden dat verzoekers in Servië adequate juridische hulp zullen kunnen bekomen ter bescherming van henzelf en hun gezin. Vervolgens wordt geciteerd uit een rapport van UNDP dat zij aanduiden als "*A bittersweet return for vulnerable Roma in the Western Balkans*" van 7 april 2022. Deze bron bevestigt, zo luidt het verzoekschrift, de ernstige en systematische discriminatie van Roma in Servië, waarover verwerende partij met geen woord rept. Met verwijzing naar het artikel, aangeduid als "*Balkan Insight, « NEWS Serbia's Equality Chief Condemns Mayor's Attack on 'Uncivilised' Roma*" van 13 mars 2023 waarvan de weblink wordt gevoegd, wordt gewezen op de endemische discriminatie van de Roma die ook zichtbaar is in de retoriek van sommige Servische politici. Verzoekers achten het dan ook onbegrijpelijk hoe de verwerende partij kan stellen dat hun gezin zou kunnen terugkeren naar Servië en er zich kan beroepen op effectieve bescherming van de Servische autoriteiten. De verwerende partij heeft immers de problematiek aangaande de Roma niet onderzocht, aldus verzoekers.

Met een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken worden op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Tevens wordt de materiële motiveringsplicht geschonden, die gebiedt

dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn, zo wordt toegelicht.

“De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij meent dat verzoekende partijen geen vrees zouden hebben ten aanzien van Servië.”, doch uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij zeer snel en onzorgvuldig tot deze beslissing is gekomen.

4. Beoordeling

4.1. Verzoeksters beroep is gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 28 september 2023 waarbij haar verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

3.2. Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”*.

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”*.

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”*

Bij koninklijk besluit van 7 april 2023 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst. Ook in het recentste koninklijk besluit van 12 mei 2024 dat die lijst van veilige landen van herkomst vastlegt, is dit het geval.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van een van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110- 116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Servië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker (*cf.* RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

4.3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster *in casu* geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst Servië in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

De algemene geloofwaardigheid van verzoekster alsook de geloofwaardigheid van de door haar en haar (begin dit jaar overleden) echtgenoot aangehaalde problemen in Servië komt op ernstige wijze in het gedrang, gelet op de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenote er niet voor terugdeinzen valse verklaringen af te leggen bij de autoriteiten. Waar u in België verklaarde dat u de Servische en Bosnische nationaliteit bezit en dat u sinds jonge leeftijd in Kragujevac, Servië woonde, waar u – met uitzondering van een kort verblijf in Bosnië-Herzegovina in 1990/1991 en 1995 – bleef wonen tot uw vertrek naar Frankrijk in 2012 (CGVS, p. 3, 5, 14), verklaarde u bij de Franse asielinstanties dat u in 1984 huwde en vervolgens in Mitrovica (Kosovo) ging wonen. Daar verbleef u, met een korte onderbreking in 1999, tot 17 maart 2009, om vervolgens naar Bosnië-Herzegovina te verhuizen waar u verbleef tot 2012. U stelde de Kosovaarse nationaliteit te hebben en ontkende de Bosnische nationaliteit te hebben. Ook uw verklaringen aangaande uw asielmotieven verschillen fundamenteel. Waar u voor de Franse autoriteiten uw verzoek onder andere beriep op problemen met het UCK (Kosovaarse Bevrijdingsleger), haalde u in België enkel problemen aan met Servische burgers. Bij de Duitse asielinstanties verklaarde u dan weer dat men op 25 augustus 2012 uw dochter en schoondochter trachtte te verkrachten, incidenten waarvan u geen enkele melding maakte voor de Belgische asielinstanties. U legde ter staving hiervan in Duitsland klaarblijkelijk een vals politierapport neer. Uw echtgenote verklaarde in Frankrijk dan weer dat ze op 17 maart 2009 thuis was aangevallen door Albanezen. Geconfronteerd met de inhoud van uw asioldossier in Frankrijk bevestigt u louter uw verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS (CGVS, p. 14).

Dat jullie in verschillende EU-lidstaten waar u internationale bescherming heeft gezocht telkens verklaringen aflegden die niet in overeenstemming met elkaar te brengen zijn, getuigt geenszins van een daadwerkelijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Voorgaande vaststellingen aangaande uw wisselende verklaringen aangaande uw nationaliteit, verblijfplaats en problemen zijn van die aard dat het voor mij onmogelijk wordt gemaakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie en bijgevolg op uw nood aan internationale bescherming.

Ten overvloede kan erop gewezen worden dat ook uw verklaringen en die van uw echtgenote afgelegd voor de Belgische asielinstanties aangaande jullie vermeende vervolgingsfeiten in Servië onderling tegenstrijdig zijn. Uw echtgenote stelde dat jullie problemen begonnen toen zij een hoofddoek begon te dragen, en dit was al voor jullie in 1990 naar Bosnië-Herzegovina trokken (CGVS echtgenote 03.08.2023, p. 9). U verklaarde daarentegen dat het eerste incident pas plaatsvond in 2009 of 2010, en dat voor het overlijden van uw vader in 1993 niemand jullie durfde lastigvallen. Voor het feit dat er dan 16 jaar verstreek tussen het overlijden van uw vader en het begin van de problemen, gaf u overigens geen verklaring (CGVS, p. 9, 11).

Uw echtgenote beweerde voorts dat ze zich slechts twee concrete incidenten kon herinneren: een keer werd ze thuis aangevallen en geslagen terwijl ze zwanger was, en een keer hoorde ze dat men u wilde vermoorden (CGVS echtgenote 16.06.2023, p. 6-7). Het eerste incident plaatste ze eind jaren 1980 of in 1990. Het kind dat ze verloor, zou haar derde kind zijn geweest en uit uw verklaringen blijkt dat uw tweede zoon in 1986 werd geboren en uw oudste dochter in 1990 (CGVS echtgenote 03.08.2023, p. 3-4, verklaring DVZ, vraag 18). Ze verklaarde bovendien dat zij u pas over deze gebeurtenis vertelde na jullie komst naar België (CGVS echtgenote 03.08.2023, p. 7). Zelf verklaarde u daarentegen dat de aanval waarbij uw echtgenote zwanger was en haar baby verloor, plaatsvond begin 2012 en de aanleiding vormde voor jullie vertrek naar Duitsland (CGVS, p. 7, 8, 9, 11, 13). Het incident dat volgens uw echtgenote de directe aanleiding vormde voor jullie vertrek, waarbij ze hoorde dat men u wilde vermoorden, haalde u nergens aan (CGVS echtgenote 03.08.2023, p. 6).

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen blijkt verder uit de vaststelling dat uw verklaringen aangaande het invoeren van de hulp van en bescherming door de politie niet overtuigen. Zelf stelde u eerst dat u ‘verschillende keren’ naar de politie ging, maar dat u er niet werd geholpen (CGVS, p. 11-12), maar vervolgens bleek dat het slechts om twee keer ging en dat er beide keren dat u de politie contacteerde een verslag werd opgemaakt en dat u de tweede keer werd opgeroepen voor een verhoor, maar niet op deze uitnodiging inging (CGVS, p. 13). Uw echtgenote bleef erg vaag over jullie contacten met de politie, ze kon zelfs niet bij benadering zeggen hoe vaak jullie naar de politie gingen, en stelde dat er steeds werd gezegd dat men zou langskomen maar dit niet gebeurde (CGVS echtgenote 03.08.2023, p. 11). Eén van de twee klachten die u indiende bij de politie betrof volgens uw verklaringen de aanval op uw echtgenote toen zij zwanger was (CGVS, p. 13), terwijl uw echtgenote beweerde dat ze u pas in België over dit incident vertelde en ze op dat moment zonder u naar de politie ging (CGVS echtgenote 03.08.2023, p. 11). Gelet op het geheel aan voorgaande kan er niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen.”

Deze pertinente motieven, die deugdelijk zijn en hun grondslag vinden in het administratief dossier, blijven bij gebrek aan enig verweer, laat staan een concreet en dienstig verweer in het verzoekschrift onverminderd overeind. Er wordt in het verzoekschrift immers niet in het minst, laat staan concreet op ingegaan en geen enkele poging ondernomen om die vaststellingen te verklaren of weerleggen.

De vaststelling dat verzoekster, net als wijlen haar man, geheel in strijd met de medewerkingsplicht, dermate uiteenlopende en geheel tegenstrijdige verklaringen aflegde bij de Franse, Duitse en Belgische asielinstanties over essentiële (kern)elementen in het kader van hun verzoek(en) om internationale bescherming, zoals inzake hun nationaliteit, eerdere verblijfplaatsen en de reden(en) van hun beschermingsverzoek, en dat zij bij een eerder verzoek om internationale bescherming in Duitsland een vals document aanwendden, een vaststelling die in het verzoekschrift niet wordt betwist doch geheel onaangeroerd wordt gelaten, ondermijnt op fundamentele wijze verzoeksters algemene en algehele geloofwaardigheid.

Het zet ook de geloofwaardigheid van verzoeksters laatste versie, die in België uiteengezet, van de redenen waarom zij Servië hebben verlaten, danig op de helling, gelet op de frappante tegenstrijdigheden in hun opeenvolgende onverzoenbare versies hierover. Het wekt de indruk dat verzoekster, evenals haar man, in elke EU-lidstaat waar zij om internationale bescherming verzoeken een ander relaas uiteengezet hebben in een poging dergelijke bescherming te bekomen, hetgeen evenwel volledig haaks staat op de medewerkingsplicht die op hen als verzoekers om internationale bescherming rust.

Aan de twee concrete, door verzoekster aangehaalde incidenten in Servië, die overigens van zeer lange tijd geleden dateren wat de vraag doet rijzen naar de actualiteit ervan en hoe hieruit een actuele vrees thans in verzoeksters hoofde kan blijken, kan hoe dan ook geen geloof worden gehecht, zo stelde de commissaris-generaal op goede grond en geheel terecht vast. Die vaststellingen worden op generlei wijze verklaard, ontkracht of weerlegd in het verzoekschrift. Verzoekster onderneemt hiertoe zelfs niet enige poging. Ze beperkt zich in het verzoekschrift immers louter tot het beknopt herhalen van één van de tegenstrijdige versies die zij en haar man aflegden omtrent de start van hun problemen, hetgeen geen dienstig verweer is en waarmee zij geenszins vermag aan die en de andere gedane vaststellingen afbreuk te doen.

In dit verband wordt nog opgemerkt dat het een negatieve indicatie vormt voor zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de door verzoekster geformuleerde vrees en nood aan internationale bescherming dat zij en haar man eerder een verzoek om internationale bescherming afgewezen zagen in twee lidstaten van de EU, Duitsland en Frankrijk. Bovendien hebben verzoekster en haar echtgenoot nadien, nadat hun verzoeken om internationale bescherming eerst in Duitsland in 2012 en nadien in Frankrijk in 2013-2014 werden geweigerd (zie info over hun verzoeken om internationale bescherming in die betreffende lidstaten, administratief dossier, bundel 6 + B, Antwoord Frankrijk aanvraag derde landen (01/02/2023) en 2) Antwoord Duitsland aanvraag derde landen (25/01/2023)), en zij vervolgens naar België kwamen, hier pas in 2022, oftewel bijna tien jaar na hun laatste afgewezen asielverzoek, opnieuw om internationale bescherming verzochten. De vaststelling dat zij in die periode van ongeveer 9 à 10 jaar na hun laatst afgewezen beschermingsverzoek in 2013-2014, gewoon verder in West-Europa verbleven zonder hier nog een verzoek om internationale bescherming in te dienen, tast de geloofwaardigheid van de beweerde vrees verder en aanzienlijk aan. Immers, indien verzoekster en haar man daadwerkelijk een risico zouden lopen op vervolging of ernstige schade in hun land van herkomst Servië kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij al veel eerder opnieuw een beroep zouden hebben gedaan op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, *quod non in casu*. Het toont aan dat zij hier geen, laat staan een dringende nood aan hebben en ondergraaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid en ernst van hun verklaarde vrees en problemen en voorgehouden nood aan internationale bescherming.

3.4. Zoals eerder werd opgemerkt, gaat verzoekster in haar verzoekschrift niet in het minst concreet in op de concrete motieven in de bestreden beslissing, op grond waarvan terecht tot de ongeloofwaardigheid van de door haar en haar echtgenoot aangehaalde vervolgingsproblemen in de periode voor en rond 2012 wordt besloten.

Het verzoekschrift beperkt zich tot een algemene schets van de algemene situatie voor en discriminatie van de Roma gemeenschap in Servië, waarbij naar hoofdzakelijk oudere algemene landeninformatie van 2015 en 2016 wordt verwezen alsook daarnaast een recentere COI Focus van midden december 2022.

Verzoekster gaat er echter aan voorbij, zoals waar zij op algemene, niet onderbouwde wijze opwerpt dat de situatie van hun gezin als lid van de Roma gemeenschap volledig wordt geminimaliseerd, dat de bewijslast *in casu* op hen rust en het haar dus toekomt een vrees voor vervolging in dan wel reëel risico op ernstige

schade bij terugkeer naar Servië *in concreto* aan te tonen. Zij blijft hiertoe echter volledig in gebreke, zo stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast.

In dit verband wordt nog vastgesteld en benadrukt dat verzoekster, wanneer zij tijdens het persoonlijk onderhoud (op het einde) uitdrukkelijk werd gevraagd wat zij precies vreest bij een terugkeer naar Servië, zeer vaag en algemeen bleef. Ze gaf slechts aan dat ze niet wil terugkeren naar Servië en op de vraag van de protection officer (PO) waarom ze dit niet wil, antwoordde ze: *“Ik ben naar hier gekomen, ik heb geen huis ginder, ze hebben het wrs afgenomen, ik ben ziek, mijn man is ziek. Hij zit meer in het ziekenhuis dan thuis, morgen heeft hij nog een afspraak”* (NPO, p. 12).

Verzoekster bleek dan bovendien nog niet eens met zekerheid te weten, doch “denkt” slechts dat ze hun huis in Servië hebben afgepakt, niets meer dan een louter vermoeden dus. Ze toont dit dus allerm minst aan, noch maakt ze aannemelijk dat bij terugkeer naar Servië iemand het op haar en haar gezin persoonlijk zou hebben gemunt, laat staan dat zij bij terugkeer in Servië voor vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin dienen te vrezen of zij er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet). Overigens, zelfs als zou hun huis in Servië intussen door anderen zijn ingenomen, hetgeen uit niets blijkt en dus geenszins wordt aangetoond, toont verzoekster niet aan dat zij en haar gezin hier niets tegen zouden kunnen doen. Het komt verzoekster toe alle (rechts)middelen die hiertoe in Servië beschikbaar zijn te benutten en uit te putten. Hieruit blijkt aldus geenszins een nood aan internationale bescherming en noopt derhalve allerm minst tot de toekenning ervan.

3.5. Gelet op de ongeloofwaardigheid van de door verzoekster en haar intussen overleden man ingeroepen vervolgingsproblemen in Servië is de vraag naar eventuele hiervoor voorhanden zijnde nationale beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst niet dienstig.

Daarenboven gaat verzoekster er in haar verzoekschrift wederom aan voorbij dat, gelet op de bewijslast die *in casu* op haar rust gelet op het uit de lijst van veilige landen van herkomst voortvloeiend wettelijk vermoeden (zie hoger 3.2.), het aan verzoekster zelf toekomt en niet het Commissariaat-generaal, zoals zij verkeerdelijk voorhoudt, om aan te tonen dat zij in haar veilig land van herkomst Servië geen toegang heeft tot en beroep zou kunnen doen op de nationale beschermingsmogelijkheden aldaar. Verzoekster blijft hiertoe volledig in gebreke.

3.6. Verzoekster laat in het verzoekschrift voorts de motivering in de bestreden beslissing inzake de ingeroepen medische problemen ongemoeid waarbij o.a. terecht wordt vastgesteld: *“Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u om redenen die verband houden met de vluchtelingenconventie geen toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg in Servië. Er dient te worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen medische problemen, die werden gestaafd door meerdere medische attesten, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.”*

Verzoekster toont het tegendeel niet aan. Daarenboven kan er niet aan worden voorbijgegaan dat verzoekster Servië heeft verlaten in 2012, inmiddels een twaalfal jaar geleden, en zij sindsdien niet meer terugkeerde. Dat verzoekster er *anno* 2024 geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg, laat staan om redenen die verband houden met het Vluchtelingenverdrag, blijkt nergens uit en wordt op generlei wijze door haar concreet aannemelijk gemaakt. Dit geldt des te meer gelet op haar vaag, algemeen en weinig of nietszeggend antwoord op de vraag van de PO tijdens het persoonlijk onderhoud dat in het geval zij vandaag in Servië zou zijn, of er een reden zou zijn waarom zij er niet naar de dokter zou kunnen gaan: *“Dat weet ik niet, ik wil er niet naartoe gaan, ik heb veel stress. Ik zweer het, ik wil hier sterven”* (NPO, p. 12). Dat verzoekster in Servië geen hulp zal krijgen van dokters, zoals ze op algemene wijze ter zitting oppert, wordt op generlei wijze aangetoond, laat staan dat dit om reden is en aldus enigszins verband zou houden met de criteria inzake internationale bescherming.

Ten overvloede wordt nog aangestipt dat uit verzoeksters verklaringen in het persoonlijk onderhoud blijkt dat toen haar in Servië de toegang tot de dokter door andere mensen in de wachtrij werd ontzegd/bemoelijkt, zij hier nooit iets concreet tegen heeft gedaan, laat staan door de dokter zelf hierop aan te spreken of via enig officieel kanaal. Ze ging nadien niet of nauwelijks meer naar die dokter, ging niet naar een andere dokter of een ziekenhuis, riep geen hulp in van de Servische autoriteiten of een organisatie, doch ging sedertdien gewoon naar de apotheek voor pijnstillers tegen de hoofdpijn (NPO, p. 12). Nergens blijkt uit dat verzoekster in Servië intentioneel door gezondheidsverstrekkers medische verzorging werd ontzegd, omwille van haar origine of om andere redenen, dat dit bij terugkeer het geval zou zijn en dat hiertegen geen officiële middelen beschikbaar zouden zijn in Servië.

Dat verzoekster vol lof is over de beschikbaarheid van dokters in België, zoals ze meermaals uitdrukkelijk aan en te kennen gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud, heeft louter betrekking op haar situatie en de gezondheidszorg hier in België, doch niet die in Servië ten aanzien waarvan haar nood aan internationale bescherming dient te worden onderzocht en beoordeeld, zoals hier gebeurt. Hetzelfde geldt voor haar opmerking dat zij hier in België een appartement ter beschikking kregen.

Wat betreft louter medische problemen dient echter worden opgemerkt dat dit element op zich niet kan leiden tot de toekenning van internationale bescherming. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing immers geheel terecht gesteld dat deze motieven van louter medische aard zijn en als dusdanig geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Voorts valt eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Servische autoriteiten haar op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen.

3.7. Wat betreft de argumentatie ter terechtzitting dat er een nieuwe analyse dient te gebeuren, te meer verzoekster bij terugkeer een alleenstaande vrouw zal zijn en de beslissing om die reden dient te worden vernietigd, merkt de Raad op dat gelet op haar familiale situatie, verzoekster niet weet te overtuigen er alleen voor te staan. Haar voorgehouden profiel als alleenstaande vrouw dient te worden genuanceerd en gerelativeerd. Verzoekster wordt hier in België bijgestaan door en krijgt blijkens haar verklaringen hier veel hulp van zoon D. en ook zoon E. verblijft hier, en aan beide zonen werd eveneens internationale bescherming geweigerd in België. Daarnaast blijkt uit verzoeksters verklaringen bovendien dat een van haar dochters heden (terug) in Servië verblijft en dat zoon D. soms nog contact heeft met haar (NPO, p. 4).

De vaststelling dat een van verzoeksters dochters terug naar Servië ging, relateert bovendien ten eerste de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging in Servië, omwille van haar Roma origine of om welke andere reden dan ook.

3.8. Waar gewezen wordt op de discriminatie van de Roma minderheid in Servië, wordt erop gewezen dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daden van vervolging moeten ofwel a) zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). Het begrip "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omvat a) doodstraf of executie of b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst en veronderstelt een zekere drempel van hardheid. In die zin benadrukt de Raad ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging of ernstige schade betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in noch ernstige schade. Om tot internationale bescherming te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van de verzoekende partij in haar land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de bijgebrachte informatie blijkt inderdaad dat Roma op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden en dat zij zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden. Uit het geheel van de bijgebrachte landeninformatie in het verzoekschrift blijkt geen sprake van een actief repressiebeleid jegens de Roma, noch van een beleid dat gericht is op discriminatie of vervolging van Roma. Daar er Servië geen situatie voorhanden is die blijk geeft van een systematische vervolging van leden van de Roma-gemeenschap omwille van hun etnische origine, komt het aan verzoekster dan ook toe om haar vrees voor vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade te individualiseren en *in concreto* aan te tonen. Wat betreft de landeninformatie opgenomen in het verzoekschrift, wijst de Raad er nog op dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op haar persoon. Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat zij daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd of dat het haar aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hiertoe, gelet op de onderstaande vaststellingen, in gebreke.

Uit de landeninformatie bijgebracht door de verzoekende partij volgt dat mogelijke gevallen van discriminatie van de Roma binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève, daar eventuele problemen van discriminatie Servië niet die aard, intensiteit en draagwijdte zijn om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich immers geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moet het ontzeggen van rechten en discriminatie van dien aard zijn dat dit aanleiding geeft tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten van een verzoeker worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst voor die verzoeker ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. CX). *In casu* maakt de verzoekende partij geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen. Met de citaten en de verwijzing naar landeninformatie in het verzoekschrift brengt verzoekster geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Servië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hoger werd ook reeds gewezen op het gegeven dat een van verzoeksters dochters terugging naar en heden in Servië verblijft, hetgeen eveneens een indicatie is dat de algemene situatie van Roma in Servië op zich geenszins zonder meer tot het toekennen van internationale bescherming noopt.

3.9. In de mate in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd, laat verzoekster geheel na enige verdere toelichting hierbij te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd. Het volstaat geenszins om, zoals in het verzoekschrift, een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

Het citeren van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet in het verzoekschrift is *in casu* totaal irrelevant daar van die bepaling geen toepassing wordt gemaakt. Die bepaling heeft betrekking op volgende verzoeken om internationale bescherming, waarvan thans geen sprake.

3.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoekster geen substantiële redenen in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

3.11. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS